LECTURA TINERETULUI SPORTIV
FIECARE VOLUM CUPRINDE
O AVENTURĂ COMPLECTĂ
115
Insula Fericiţilor

INSULA FERICITILOR

Colectia: Noul Excentric Club
Nr. 115

CUPRINS

Prefaţă..3
I. Bolnavul misterios..5
II. Debarcarea...10
III. Solatus şi Cyra..13
IV. Mireasa mării...18

Prefaţă

Percy Stuart, un tânăr american, foarte bogat, independent şi manierat, maestru în toate sporturile, dorea să fie primit ca membru în renumitul «Excentric Club«.

Dar Percy Stuart nu reuşi mult timp să-şi ajungă ţinta, deoarece statutele clubului prevedeau în mod expres, că nu pot fi primiţi decât 197 de membri.

În afară de aceasta, Percy Stuart avea un duşman de moarte în baronetul Mac Hollister, care căuta, fără cruţare şi prin toate mijloacele, să îngreuneze primirea tânărului american ca membru al clubului.

Totuşi Percy, pătrunzând cu forţa în sala de şedinţe a clubului, obţinu să se admită pentru dânsul o excepţie a statutelor.

S-a pus însă condiţia ca Percy Stuart să rezolve un număr de probleme, propuse de conducerea clubului, număr echivalent cu membri clubului, adică: 197.

Rezolvarea fiecărei din aceste probleme pune la o grea încercare forţa fizică şi spirituală a lui Percy energia sa, precum şi amorul său propriu.

Percy Stuart semnă condiţiile, primind apoi de la mister William Spencer, preşedintele clubului o scrisoare care conţinea prima problemă. Imediat după rezolvarea primei însărcinări, i se înmână o altă scrisoare conţinând cea de-a doua misiune.

....

S-au succedat apoi alte însărcinări. Iat-o pe cea de-a 115-a:

»Percy Stuart e însărcinat să descopere pe savantul Gusta Mehring, care a dispărut în regiunea de pe malurile fluviului Sambesi.«

I. Bolnavul misterios

Într-unul din cele mai mari spitale din Sidney zăcea un bolnav ciudat. Medicii îşi frământau mintea să găsească numele bolii de caro suferă, dar niciunul din oamenii aceştia, cari-şi pricepeau meseria, nu-i dăduse de hac. Vedeau cu toţii că starea bolnavului e foarte gravă, lucru pe care-l arăta temperatura foarte urcată.

Diagnoza lor «friguri galbene«, se dovedise falsă în urma analizei sângelui. Nici măcar renumitul profesor Robertson, modicul-şef al spitalului, care se interesa în mod special de cazul acesta, nu-şi putea da seama de caracterul bolii.

Pe bolnav îl chema Oven Marwell. Era marinar de meserie şi avea 28 ani. Cu opt săptămâni înainte, când intrase în spital, era un băiat frumos şi voinic, pe care medicii ar fi vrut cu dragă inimă să-l scape.

Cu puţin înainte, călătorea pe un vapor care naufragiase în drumul de la Sidney spre insulele Gilbert. După spusele lui, ar fi ajuns pe o insulă al cărei nume nu-l ştia nimeni. Marinarul pretindea că e «insula Fericirii«. Dar membrii societăţii geografice din Sidney, întrebaţi de direcţia spitalului, dădeau din umeri, spunând că nu există.

Oven Marwell nu ştia să spună unde e situată. Povestea numai că fugise cu greu de-acolo, căci insularii nu voiau să-l lase să plece.

În accesele de friguri care-l scuturau foarte des, marinarul povestea lucruri ciudate. Credea că este încă în insula aceea, pe care o descria în culori admirabile. Se visa odihnindu-se în câmpii înflorite, sau hoinărind prin păduri umbroase, mâncând fructe scumpe sau fiind în tovărăşia femeilor frumoase.

Ziarele s-au ocupat mult de cazul acesta, consacrând pagini întregi bolnavului misterios de la spitalul din Sidney. S-a pus şi întrebarea, dacă «insula Fericirii« există sau nu. De cele mai multe ori, răspunsul era negativ.

Aşa stăteau lucrurile când, într-o bună zi, i se anunţă

profesorului Robertson vizita unui domn anume Percy Stuart. Acesta fu primit imediat.

— Am onoarea să vorbesc cu renumitul sportsman Percy Stuart, din New-York, care a dus la bun sfârşit atâtea însărcinări date de clubul Excentric? Cu ce vă pot servi?

— Amabilitatea dv., domnule profesor, îmi dă curaj să vă mărturisesc, fără ocoluri, rugămintea care mă aduce aici. Am venit special pentru marinarul Oven Marwell.

— Ah, bolnavul misterios! Mi-e teamă că, pentru cazul lui, toată ştiinţa noastră o zadarnică.

— Starea lui e atât de gravă?

— E o minune că mai trăieşte încă. Organele interne sunt complet distruse.

Percy Stuart rămase o clipă pe gânduri, apoi spuse:

— Aş vrea să-l văd pe bolnav, şi să vorbesc cu el.

— Îl puteţi vedea, dar va fi greu să scoateţi un cuvânt de la el. De două săptămâni n-a mai spus o vorbă. Doar în accesele de friguri, vorbeşte fără rost.

În clipa asta, un intern intră în birou.

— Domnule profesor, bolnavul Oven Marwell a fost cuprins de un puternic acces de friguri.

După plecarea internului, profesorul se adresă lui Percy Stuart:

— Aveţi noroc. Îl veţi putea vedea pe acest bolnav ciudat trăind într-o lume bizară, vorbind despre lucruri necunoscute, care par stranii, ieşind din gura unui simplu marinar.

Percy Stuart asculta cu atenţie.

— Daţi-mi voie să fac o observaţie, domnule profesor. Marinarul acesta — fie că vorbeşte în stare lucidă sau în friguri — nu poate pomeni decât despre lucruri pe care le-a văzut într-adevăr. Tocmai despre asta aş vrea şi eu să mă conving. Dacă, vreţi să fiţi aşa de bun, să mă conduceţi la el.

Peste câteva minute, Percy Stuart intra în camera în care zăcea de opt săptămâni Oven Marwell. Din băiatul voinic de odinioară nu mai rămăsese decât o ruină de om, cu pielea galbenă, cu ochii înfundaţi în orbite, care-şi mişca neliniştit mâinile pe cearşaf, scuturat de friguri. De pe buzele lui ieşeau cuvinte întretăiate:

— Nu pot să mai rămân, nu pot. Ce vreţi — Să mă culcaţi pe un pat de flori? Să-mi împletiţi cunune? Nu, nu! Nu mai vreau.

Am să mă arunc de pe stânci!

Bolnavul căzu în perne cu un ţipăt ascuţit..

Profesorul Robertson se apropia de pat şi făcu bolnavului o injecţie, care-l linişti imediat.

Marwell dormită un sfert de oră, apoi deschise ochii. Percy Stuart îşi dădu îndată seama că privirea marinarului era mai limpede şi mai liniştită. Se sfătui în şoaptă cu medicul:

— Domnule profesor, pot încerca să-i vorbesc acum?

— N-am nimic împotrivă.

— Dar aş vrea să rămân între patru ochi cu bolnavul.

— Noi ieşim atunci pe sală. Vă doresc succes, dar nu cred să scoateţi ceva de la el.

Profesorul şi internii ieşiră din cameră. Percy Stuart îşi trase un scaun lângă pat şi vorbi încet bolnavului:

— Oven Marwell, mă auzi?

Marinarul nu făcu nici o mişcare.

— Oven Marwell, vrei să iei taina în groapă cu d-ta? Gândeşte-te că ceea ce ai păţit d-ta se poate întâmpla şi altora, mie chiar.

Omul continua să tacă.

— Sunt hotărât să caut «insula Fericirii«. Vreau să cunosc ţara tainică în care ai trăit o bucată de vreme şi asupra căreia nu vrei să dai nicio lămurire. Te asigur că nu fac asta din curiozitate, ci din dorinţa de a aduce un serviciu omenirii.

De data asta, bolnavul ridică puţin capul, şi întrebă cu voce obosită:

— Vrei să mori şi d-ta? Sau nu mai vrei să trăieşti printre oameni?

Nu vreau să mor, dar aş fi gata s-o fac, dacă trebuie. Îmi cunoşti intenţiile şi mi-ai putea da o mică îndrumare. Te rog din totul sufletul, foloseşte puţinele ore care ţi-au mai rămas poate, şi dezvăluie-mi taina pe care nu trebuie s-o iei cu d-ta în mormânt.

O sclipire de lumină se aprinse în ochii bolnavului.

— Hai, întreabă! Am să-ţi răspund.

— Unde e situată «insula Fericirii«?

— Cred că face parte din grupul insulei Gilbert.

— Şi cum ai ajuns până acolo?

— Am înotat la mal.

— Insula e locuită?

— Trăieşte acolo un neam ciudat de oamenii.

— Îşi zic pe bună-dreptate «fericiţi«?

— Sunt într-adevăr fericiţi, din păcate însă prea fericiţi.

— Cum adică? Poate fi un om «prea« fericit!

— Sigur că da, şi asta îl face nefericit. D-ta te-ai simţi bine sub razele unui soare veşnic, printre pomi mereu înfloriţi? Nu, noi oamenii avem nevoie de schimbare, care să ne călească.

— Înţeleg. Spune mai departe, oamenii aceştia sunt prietenoşi cu străinii?

— Dar, dar…

— Ce?

— Numai până la clipa, când străinul vrea să plece de la ei. Atunci devin duşmanii aceluia, care e fusese prieten.

— Îl ameninţă?

— Îl omoară. Şi pe mine m-au omorât. Modicii nu mai mă pot vindeca, căci nu ştiu ce am. Dar eu ştiu. Insularii mi-au dat să beau o otravă, care-mi curge acum în vine.

— Te-au otrăvit? Aşadar, locuitorii acestei insule ciudate nu vor ca vestea fericirii lor să se răspândească în lume, şi atunci otrăvesc pe cei care vor să părăsească insula. Dar otrava nu trebuie să fi fost prea puternică, altfel ai fi murit pe loc.

— Ba da, foarte puternică. Dar n-am gustat decât câteva picături, apoi am fugit. M-am aruncat în mare şi am înotat, până m-a găsit un vapor. Dacă aş fi băut tot paharul, aş fi murit pe loc.

Marinarul căzu înapoi în perne. Răsuflarea lui deveni tot mai înceată, şi expresia i se schimbă complet. Percy Stuart se aplecă peste el.

— Oven Marwell, nu trebuie să mori. Încă nu m-ai spus totul. Trebuie să-mi mai spui…

Dar tăcu, căci îşi dădu seama că vorbeşte unui mort. Percy se duse la uşa şi-l chema pe profesor.

— Dumnezeu să-l ierte! A scăpat de chinuri. Nu-i aşa, că nu v-a spus nimic?

— Din contra, mi-a spus multe. Tot ceea ce ştia despre insulă.

— Foarte interesant. Veţi face acum declaraţii presei?

— Nici nu mă gândesc. L-am întrebat pe muribund numai pentru mine.

Profesorul tresări.

— Pentru d-tră? Doar nu vă trece prin gând…

— Să caut «insula Fericirii«. Da, domnule profesor, mi-am

făcut toate pregătirile de plecare. Nu-mi lipseau decât ceva detalii, pe care le-am luat de la Marwell. Voi vedea acum şi eu cum arată insula Fericirii.

II. Debarcarea

Vaporul «Atlantic« parcursese distanţa Sidney — Insulele Gilbert în timp scurt.

Căpitanul stătea la prora vasului, privind cu ocheanul linia ştearsă a grupului de stânci care înconjura insulele. Percy Stuart era lângă el.

Tânărul american se îmbarcase pe vaporul «Atlantic«, ca să ajungă la soluţionarea noii lui însărcinări. Voia să găsească «insula Fericirii« despre care pomenise marinarul Oven Marwell. Se împrietenise cu căpitanul vaporului, căruia îi destăinuise intenţiile sale.

Bătrânul lup de mare clătină capul, îngrijorat:

— Astea-s aiureli. Cunosc perfect insulele Gilbert şi ştiu că nu-i niciuna care să poarte numele de «insula Fericirii«.

— Nu mă îndoiesc. Trebuie să recunoşti, totuşi, că în grupul acesta sunt câteva insuliţe care trec drept, nelocuite. Una dintre ele trebuie să fie «insula Fericirii«.

— Bine, dar acestea nu sunt locuibile! Sunt toate vulcanice, şi niciun om cu minte în cap nu s-ar gândi să se stabilească acolo. Dar dacă vrei să te duci la dracu, eu nu te pot împiedica. Dacă-ţi găseşti faimoasa insulă nelocuită, vei fi nevoit să duci o bucată de vreme o viaţă singuratecă. La înapoiere trec pe-aici, şi atunci te pot lua pe bord.

— Ţi-aş fi foarte recunoscător. Te rog numai să nu trimiţi după mine pe insulă. Când te înapoiezi, peste patru săptămâni, dă-mi un semnal şi trimite o barcă în întâmpinarea mea. Eu am s-o ajung înot.

Cârmaciul primise ordin să se apropie cât mai mult de insulele Gilbert. Cu toate astea, nu se zărea ţărmul, căci era ascuns după o cingătoare înaltă de stânci.

Se însera. Noaptea veni repede. Vaporul îşi încetinise mersul. Aceasta era dorinţa lui Percy Stuart, care voia să-şi înceapă aventuroasa debarcare sub protecţia întunericului.

Îşi îmbrăcă în cabină o uni formă simplă marinar. Nu-şi luă bani, căci îşi spunea că nu va avea ce face cu ei pe insula asta ciudată. Se înarma însă cu revolver, gloanţele necesare şi un cuţit de buzunar.

Aşa echipat intră în cabina căpitanului.

— Căpitane, eu plec. Vino cu mine pe punte, ca să-mi dai o mână de ajutor.

— Aşadar, nu vrei să mă asculţi? Vâră-ţi minţile în cap şi rămâi aici. Ai putea să plăteşti cu viaţa aventura astă nebunească.

— Ştii cum stau lucrurile, şi că nu pot rămâne. Afară de asta, sper că-mi vei păstra taina.

— Asta se-nţelege de la sine. Am expediat până şi garda, ca să nu te vadă plecând.

Se urcară amândoi pe punte. O barcă uşoară fu lăsată pe valuri. Căpitanul întinse tânărului mâna:

— Rămâi cu bine!

— Îţi mulţumesc pentru concursul pe care l-ai dat. Da revedere!

Căpitanul rămase pe punte, urmărind cu privirea barca ce-l ducea pe Percy Stuart spre necunoscut. Întunericul îl înghiţi curând. Bătrânul lup de mare se înapoia în cabină, suspinând:

— Păcat de bietul băiat!

În vremea asta, Percy Stuart lupta cu valurile, care deveneau tot mai vijelioase cu cât se apropia de ţărm. În cele din urmă renunţă la vâsle şi se lăsă târât de curent, până începu să se lumineze de ziuă.

În zori, se stârni dinspre nord-vest un vânt puternic, care se schimbă curând în furtună. Situaţia tânărului american devenise gravă. Nici nu era de gândit să pună mâna pe vâsle, aşa că se lăsă în voia mării.

Devenise o jucărie a valurilor înfuriate. Barca se umplu curând cu apă. Ud până la piele, muncea din răsputeri ca s-o golească.

Deodată, ajunse pe creasta unui val. Barca se învârti pe loc, apoi se rostogoli în adâncime.

Asta a fost salvarea lui Percy. Tânărul fu azvârlit pe nisipul unui ţărm, atât de frumos, cum nu mai văzuse în viata lui altul.

III. Solatus şi Cyra

Era «insula Fericirii«. Percy Stuart izbutise s-o găsească.

Ori încotro îşi arunca ochii, nu vedea decât păduri şi grădini, grădini atât de minunate, cum numai în basme se pomenesc. Colibe singuratice, care se zăreau ascunse în bogăţia de verdeaţă, ofereau un tablou idilic. Păsărele şi fluturi, în culorile vii ale nestematelor, zburau din floare îi floare.

Percy Stuart se uită în jurul său cu o privire satisfăcută. Da, ţara asta ca din poveşti trebuie şi fie «insula Fericirii«.

Din toate părţile începură dintr-odată să vină oameni spre el. Nişte oameni cu înfăţişare blândă, cu pielea feţii închisă, dar nu neagră, de statură mândră, îmbrăcaţi în vestminte uşoare, în culori vii.

Parcau foarte agitaţi. De fapt, erau miraţi de apariţia străinului, căci îşi ştiau insula bine apărată de o cingătoare de stânci înalte.

Un bătrân cu barbă lungă, albă, se apropie de Percy şi-i întinse amândouă mâinile, întrebându-l cine e.

— Un naufragiat, pe care valurile mării l-au aruncat pe ţărmul acesta. Uite barca mea acolo pe mal.

Bătrânul îl măsură din cap până-n picioare, gânditor.

— Un naufragiat… Fii bine venit printre noi, deşi ai trăit într-o lume, pe care o dispreţuim. Căci cunoaştem pasiunile, răutăţile şi falsitatea voastră. Acum trebuie să dai dovadă de forţă, pentru a te obişnui cu obiceiurile noastre, încercând să devii alt om. Ştii unde te afli?

Percy Stuart se feri să se trădeze, aşa încât clătină capul, în semn că nu. Bătrânul îi explică:

— Eşti pe «insula Fericirii«.

— N-am mai auzit numele acesta.

— Aşa se şi cuvine. Nimeni nu trebuie să afle despre existenta ţării noastre. Oamenii ne-ar aduce nenoroc, şi atunci insula nu şi-ar mai purta numere pe drept. Barca asta, cu care ai venit pe ţărmul nostru, va fi distrusă. Cine-a pus piciorul pe insula

noastră, nu trebuie s-o mai părăsească.

La cuvintele acestea, zece insulari se repeziră la barcă şi, înainte ca Percy Stuart să-i poată împiedica, o făcură praf. Tânărul american rămase liniştit. Socotea că va găsi el mijlocul să poată părăsi insula.

Dar bătrânul părea a-i fi cetit gândurile, căci zise:

— Nu crede că vei avea prilejul să fugi. Afară de asta, trebuie să-ţi mărturisesc cinstit că, la cea mai mică încercare de fugă, te vom ucide.

— Dar cine vă spune că vreau să plec de pe insulă? Sper să fiu şi eu fericit aici, şi să aflu că insula îşi poartă numele pe bună dreptate.

— Vei fi fericit, dacă ai predispoziţii la asta. Fericirea nu e nimic altceva decât mulţumire, arta de a te simţi fericit, oriunde te îndreaptă paşii Dumnezeirii. Dar vino! Trebuie să ne cunoşti, pe noi şi insula noastră, şi atunci vei pricepe de ce n-am schimba ţinutul acesta cu orice alt loc de pe fata pământului.

Casele de pe insulă, construite din piatră albă, de calitatea marmorei, erau clădite în stil grec şi aşezate la mari distanţe una de alta. Fiecare era înconjurată de o grădină mare, minunat îngrijită.

Bătrânul îi explică lui Percy Stuart.

— Singurătatea este izvorul păcii. Dacă oamenii nu vor să se certe unii cu alţi, trebuie să păstreze distanţele. Fiecare familie trăieşte aici numai pentru ea. Nu ne adunăm decât pentru jocuri nevinovate sau consfătuiri de interes general. La noi nu există certuri, vrajbă sau crime.

— Atunci sunteţi într-adevăr fericiţi. Te rog numai să-mi răspunzi la o întrebare: credeţi în Dumnezeu?

— Ne închinăm Soarelui, pentru că ne aduce ziua, încălzeşte marea, înfloreşte florile şi ne binecuvântează ţinutul,

— Aveţi aici temple?

— Ce să facem cu ele? Nu este oare toată insula noastră templul Dumnezeirii? Ne rugăm pe lacul acesta. Zeul nostru luceşte deasupra noastră şi razele lui ne sărută creştetele.

Între timp, ajunseseră în fata unei căsuţe de marmora albă. Bătrânul se opri:

— Iată-ne sosiţi la destinaţie. Înainte de a trece pragul locuinţei mele, aflǎ că mă numesc Solatus.

Străbătură un coridor de stâlpi, apoi bătrânul deschise o uşă.

Acolo găsiră o fată de cincisprezece ani, un copil aproape. Percy Stuart rămase înlemnit în faţa unei frumuseţi atât de desăvârşite. Cyra — care era nepoata bătrânului — îl întâmpină pe străin cu zâmbetul pe buze, şi-i întinse mâna.

Bătrânul o mângâia pe păr:

— Îţi aduc un musafir, Cyra. Masa e gata?

— Da, bunicule.

— Să mâncăm atunci, străinule. Dar mai întâi trebuie să-mi spui cum te cheamă.

— Percy.

— E de-ajuns. Aici la noi, fiecare are numai un nume, aceia pe care şi-l dă singur. Nu poartă nimeni numele părinţilor, căci fiecare e independent.

Ridică o perdea şi intrară toţi trei în sufragerie. Se aşezară la o masă împodobită cu flori şi Cyra îi servi. Nu se mâncară decât fructe, de varietăţi minunate şi foarte săţioase.

Solatus explică:

— Te miră poate că nu avem carne, dar noi nu ucidem. Orice vieţuitoare are aceleaşi drepturi la viată ca şi noi. O singură dată pe an ucidem, dar nici atunci nu curge sânge.

Bătrânul tăcu, şi Percy Stuart nu îndrăzni să mai întrebe. Căci observase că acesta se întristase, îşi lăsase capul pe piept, şi o cută adâncă i se săpase pe frunte.

După masă, Solatus făcu o plimbare pe insulă, cu Percy Stuart. Minunăţiile tropicelor se desfăşurau în faţa ochilor străinului, cure nu se putea minuna îndeajuns de toate bogăţiile pe care la oferise natura acestor oameni. Începea să priceapă acum de ce oamenii aceştia nu aspiră deloc la lume, cu bucuriile ei.

— Cum aţi ajuns în insula asta? îl întrebă el pe bătrân.

— Am să-ţi povestesc, căci eşti acum de-ai noştri. Strămoşii noştri duceau o viaţă aventuroasă pe altă insulă din Oceanul Pacific. Erau piraţi, şi-şi câştigau viata cu arma în mână. Un tânăr din mijlocul lor, băiat curat şi fără prihană — ales anume de Dumnezeu — le deschise ochii asupra netrebniciei vieţii lor.

«Îşi câştigă astfel un grup de oameni, care se declarară gata să părăsească insula. Şi-au construit o corabie şi, într-o noapte, îşi părăsiră tovarăşii. Au ajuns astfel aici, unde au găsit cu prisosinţă de toate. Tânărul acesta era bunicul meu. El a fost preotul insularilor, vestitorul unei vieţi noi. De-atunci, oameni

de-aici trăiesc în cea mai deplină fericire. Un singur lucru le turbură liniştea.

«Marea nu e totdeauna atât de albastră şi de paşnică cum e azi. Adesea o bântuită de furtuni; iar alteori, se deschide pământul, şi vulcanii scuipă foc şi pârjol. De douăzeci de ani însă sunt liniştiţi; căci am încheiat un pact cu marea.

— Ce înţelegeţi prin asta?

Bătrânul îl privi pe Percy Stuart drept în ochi.

— Nu mi-ai cerut lămuriri, când ţi-am explicat că, odată pe an suntem nevoiţi să ucidem. Căci odată pe an, îi dăruim mării pe cea mai frumoasă şi mai curată fecioară. Fata e împodobită cu flori şi e condusă pe stânci în sunetele unei muzici nupţiale, apoi…

Solatus nu-şi isprăvi fraza. Cuprins de o nelinişte ciudată, rămase cu ochii pironiţi asupra căsuţei sale, care strălucea în soare, în mijlocul ciprilor înverziţi.

IV. Mireasa mării

Trecuseră patru săptămâni de la îmbarcarea lui Percy Stuart în «insula Fericirii«, şi zilele se scurseseră pentru el ca un vis frumos.

Într-o zi, se deşteptă în sunet de flaut. Oamenii alergau din toate părţile. Percy Stuart se întrebă tocmai ce-ar putea să însemne asta, oftând se pomeni cu Solatus la el în cameră.

Bătrânul era îmbrăcat într-o haină de sărbătoare din postav albastru. În mâna dreaptă ţinea un toiag, iar capul îi era încununat cu flori. Ochii îi erau însă tulburi, şi glasul îi tremura.

— Prietene, spuse el, a sosit ziua cea mare, ziua în care sorţii trebuie să decidă cine va fi mireasa mării. Fecioarele s-au adunat cu toatele. Cyra e printre ele. Vino la serbare.

Percy Stuart îl însoţi pe bătrân până la locul unde era adunată mulţimea, în haine de sărbătoare. Pe toate fetele se putea citi îngrijorarea. Solatus urcă treptele unui altar înalt, împodobit cu verdeaţă şi flori, de unde vorbi insularilor despre însemnătatea zilei.

Când Percy Stuart îşi aruncă ochii asupra mulţimii, îşi dădu seama că oamenii aceştia nu erau fericiţi. Soarta le cerea o jertfă grea. Se pretindeau fericiţi, erau fericiţi în felul lor, dar asupra lor apăsa povara unei superstiţii întunecate.

Fără să vrea, la gândul că o fată nevinovată va fi sacrificată aici, Percy Stuart duse mâna la buzunarul în care-şi ţinea revolverul. Atâta vreme cât mai avea o armă la el — pe care n-o aruncase în mare, cu toate stăruinţele bătrânului — nu va suferi asta.

Solatus îşi terminase predica. În locul lui veniră patru tineri, ducând o urnă de argint în care se aflau sorţii. Toţi priveau încordaţi la urnă, chiar şi fetele. Fiecare din ele scoase un bilet. Apoi, un bărbat cu un toiag de aur trecu de la una la alta, examinând sorţii. Şi de cute ori îl arunca înapoi în urna de

argint, îi răspundea un suspin de uşurare, scos de pe buzele fetei.

Ajunsese acum în fata Cyrei, şi îi desfăcu biletul. Percy Stuart auzi un geamăt. Solatus înlemnise. Omul cu toiagul de aur tresări. Privirile lui le căutară pe acelea ale bătrânului Solatus, apoi ridică toiagul. Mulţimea căzu în genunchi. Se auziră din nou sunetele muzicii, apoi un tânăr strigă:

— Cyra, nepoata lui Solatus, e mireasa mării.

Bătrânul se clătină, încât Percy Stuart fu nevoit să-l sprijine.

— Am presimţit asta, şopti el, cu buzele tremurânde.

Cyra însă, fu înconjurată de prieteni. Cu toţii o sărutau şi o împodobeau cu flori. Omul cu toiagul de aur făcu un semn, şi doi tineri o conduseră pe mireasa mării în casa sacrificiului, unde trebuiau s-o păzească până la apusul soarelui. Abia seara se împlinea jertfa.

Percy Stuart îl duse pe Solatus acasă. Bătrânul era zdrobit. Târziu de tot, izbuti să se mai liniştească. Îi întinse străinului mâna.

— Fiule, îţi mulţumesc pentru tot ceea ce faci pentru mine. Îţi dai tu seama de durerea mea? Cyra era bucuria vieţii mele, singura făptură care mi-era dragă. Acum o pierd pentru totdeauna.

Bătrânului îi clănţăneau dinţii. Percy Stuart întreba deodată:

— Jertfa asta e neapărat necesară? Nu vreţi să rupeţi odată cu obiceiurile acestea barbare? Sunteţi dar oameni înţelepţi, cum puteţi crede că marea vă cruţă, dacă-i oferiţi o jertfă omenească? Vreau s-o salvez pe Cyra. Înţelepciunea ta îmi va da o mână de ajutor.

În ochii bătrânului se aprinse o licărire de speranţă.

— Vrei să te sacrifici pentru ea? Cunoşti stâncile de pe care trebuie s-o arunce? Dacă sări în mare la momentul potrivit, o poţi salva.

— Am s-o fac. Dar nu vom putea trece prin cingătoarea de stânci din jurul insulei.

— Ba da, există o trecătoare. Rămân doar rechinii.

— Nu mi-e teamă de ei. Îţi făgăduiesc s-o scap pe Cyra, sau să mor odată cu ea.

Seara, Cyra fu condusă, cu ochii legaţi, spre stânca de pe care urma să fie rostogolită în mare. Percy Stuart, privind la mulţimea căzută în genunchi, socoti că a sosit momentul să

intre în acţiune.

Era sigur că va găsi trecătoarea dintre stânci. Bătrânul îi descrisese exact locul. Fireşte, trebuia să se gândească şi la rechinii pe care i-ar găsi în drum. Dar, după cum îi spusese şi bătrânului, nu se temea de ei. Şi chiar dacă i-ar fi fost frică, tot ar fi încercat totul, ca s-o scape pe fată şi să-şi recâştigase libertatea.

Dintr-o săritură fu lângă Cyra, dar omul cu toiagul de aur vru să-l dea în lături.

— Ce vrei! Nu ştii că nu e voie să te apropii de stâncile acestea!

Tânărul american îl privi pe om cu ochii aprinşi de curaj, şi răspunse mândru:

— Ştiu.

— Îndrăzneşti totuşi să calci legea? Întoarce-te înapoi la locul tău şi nu turbura slujba sacrificiului! Ai înţeles?

— Şi dacă nu vreau?

— Atunci te va ajunge mânia tuturor celor adunaţi aici, şi zeul care-şi aşteaptă victima se va răzbuna pe străin de fiece clipă de întârziere.

Între timp, Percy Stuart ajunsese până la fată şi o apucase de mână. Sosise acum clipa hotărâtoare.

— N-am să plec. Voi izbuti să vă conving să amânaţi sacrificiul.

— Ce înseamnă asta?

Dar Percy Stuart nu mai răspunse. O cuprinse pe Cyra cu amândouă mâinile, o aruncă în mare, apoi sări şi el după ea.

Se lăsă afund, o prinse pe fată şi o trase după el spre trecătoare. Găsi deschizătura de care-i vorbise Solatus şi se credea salvat, când se pomeni dintr-odată cu un rechin lângă el.

Ca un fulger se repezi spre ei, şi-i smulse fata din braţe. Apa vâjâi în jurul lor. Cyra dispăruse. Marea n-a vrut să renunţe la prada ei. Orbit de furie, Percy Stuart scoase cuţitul, cu care spintecă rechinul. Peştele se scufundă încet, înroşind apa din juru-i cu sângele lui.

Cinci ore se învârti îndrăzneţul american aproape pe loc, până să găsească drumul cel bun. În zori de zi, se pomeni în apropierea unui vapor. Căpitanul «Atlantic«-ului îşi ţinuse cuvântul, scăpându-l în ultima clipă.

La început, Percy Stuart nu pomeni nimic despre aventurile

sale. Abia după ce ajunse în Sidney, anunţa clubului Excentric că trăise patru săptămâni pe «insula Fericirii«. S-au făcut diferite expediţii, care să studieze insula, dar n-au mai găsit-o.

Cercetările întreprinse au dat la iveala că existase de curând o insulă în regiunea indicată Percy Stuart, dar fusese distrusă de vulcani, şi scufundată în mare. Nu rămăsese din ea decât, cingătoarea de stâncă, extrem de periculoasă pentru navigatori.

Astfel izbuti Percy Stuart să se achite şi de însărcinarea asta. Şi primi la Sidney

Cea de-a 116-a însărcinare.

«În Kimberley s-a descoperit un diamant de o mărime şi frumuseţe neobişnuită. A dispărut însă în mod misterios — chiar în noaptea după ce fusese găsit — din safe-ul societăţii miniere.

Percy Stuart e însărcinat ca, în patru săptămâni, să-l aducă înapoi sau cel puţin să spună exact unde se află.«

«Excentric Club«

---- VA URMA ----

Noul Excentric Club

Publicaţiune periodică. **Apare Sâmbătă.**

Titlul primelor 116 de volume :

27. In tezorul Băncii Angliei.
28. Misterul Castelului Dumbarton.
29. In „In legiunea străină".
30. Un pseudo Percy Stuart.
31. Otrava familiei Borgia.
32. Invingătorul Olimpiadei.
33. Misterul sfinxului.
34. Dela Mecca la Medina.
35. Elefantul alb.
36. Ca fochist dela Bombay la Liverpo
37. Trandafirul negru.
38. Patru săptămâni artist de circ.
39. Stăpanul aerului.
40. Rebelii din Sevastopol.
41. Misterul Castelului din Carpaţi.
42. Sub acoperişurile de plumb din Vene
43. Patru săptămâni lucrător de fal
44. Umbra lui Caruso.
45. Intr'o barca spre America.
46. Un salt periculos
47. Regele Galerilor.
48. Licuricii din Filadelfia.
49. Vrăjitorul din parcul Menlo.
50. Ducele de Ilsterburg.
51. Penele de vultur ale şefului de tri
52. Regele Argintului din Sierra Nevac
53. Gardianul farului din St. Johns.
54. Calul alb.
55. Exploatatorul de sclavi din Luisian
56. Piraţii de pe Missisipi.
57. Câinele miliardarului.
58. Temnicerul din Sing-Sing.
59. Cupa preşedintelui.
60. Greva muncitorilor din porturi.
61. Registrul nautic al vasului Washin
62. Postalionul din Ladysville.
63. Regele covboylor.
64. Moara de pe râul Gila.
65. Nutărul din Florida.
66. Rebeliunea din Havanna.
67. Tiranul din Sango Domingo.
68. Fenomenul din Panama.
69. Furtul mărcii poştale „Venezuela"
70. Aurul ucigator.
71. Patru săptămâni de exploarare.
72. 500 de Mille pe fluviul Amazonelor.
73. In umbra Morţii
74. In avion de asupra Saharei.
75. Enigma din Madeira.
76. Misterul vieţii eterne.
77. Frumoasa din Sevilla.
78. Comoara generalului francez.
79. Doamna cu crini.
80. Regele şahului.
81. Patru săptămâni intre apaşi.
82. Vinovat sau nu?
83. In ghiarele pasiunii.
84. Omul din lună.
85. Castelul depe Rin.
86. Carnavalul din Veneţia
87. Sărmanul miliardar.
88. Patru săptămâni actor de cinema.
89. Bancherul din BlackHills.
90. Intre canibali.
91. Fata Morgana.
92. Cantonul 113
93. Fortul Stephenson.
94. Fantoma Galbană.
95. Furtul „Helenei"
96. Corabia morţii
97. Castelul indian
98. Tăietorul de lemne din Rio Gile
99. Prinţesa dolarilor
100. Testamentul
101. Unde este căpitanul Birkwood?
102. Prisonierul eschimoşilor.
103. Tabloul lui Tinsoretto.
104. Vulturii din Sierra Nevada.
105. Secerea de aur.
106. Lacul inghetat.
107. Copilul tribului.
108. Minunea
109. Ţara lui Robinson
110. Regina din Takuravă
111. Puşcăriaşul din Noua-Caledonie.
112. In jungla australiana.
113. Sydney la Welbourne cu bicicleta
114. Războiul iepurilor.
115. Insula Fericiţilor.
116. Stelua.

Noui volume în pregatire !

Editura „Excentric Club", Cernăuţi, Casaţa Poştală 28.
Aprobat de Serv. Cenz. al Pref. Jud. Cernăuţi 18-5 1934.